

Arrest

nr. 283 642 van 19 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 oktober 2020.

1.2. Op 22 mei 2022 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 16 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kodalai, een subdorp van Zawa, gelegen in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoen van etnische origine en behoort tot de substam Zaiwa binnen de grotere stam Wazir. U hangt het soennitische geloof aan. U ging twee maanden naar school maar moest hier mee stoppen om uw vader te kunnen helpen op de velden. Uw oudere broer Z. S. werkte voor het leger. Toen hij de leeftijd van veertien à vijftien jaar had, was hij weggelopen van huis om zich aan te sluiten bij het leger. Nadat hij gedurende tweeëneenhalf jaar vermist was, kwamen jullie erachter dat hij bij het leger zat doordat hij gewond geraakte aan zijn been en in het ziekenhuis belandde.

Ongeveer drie jaar geleden werd er een dreigbrief door de taliban bij jullie huis gelegd. Jullie toonden deze brief aan een dorpling die kon lezen. In de brief stond dat uw broer moest stoppen met zijn werk bij het leger. Een tweede dreigbrief werd twintig dagen later verstuurd met dezelfde boodschap. Twintig à tweeëntwintig dagen later ontvingen jullie een derde dreigbrief waarin gevraagd werd aan uw oudste broer A. om te zorgen dat uw andere broer Z. S. zou stoppen met zijn werkzaamheden bij het leger, zoniet zou jullie familie in gevaar zijn en zouden ze iemand van uw familie vermoorden. A. ging de volgende ochtend met zijn tractor naar W. en toen hij 's avonds rond acht uur terugkeerde van zijn werk, vond er een bomontploffing op zijn tractor plaats. Hij kwam hierbij om het leven. Na twee maanden ontvingen jullie een vierde dreigbrief. U bracht deze brief opnieuw naar de dorpling die kon lezen en schrijven. In de brief stond dat uw broer Z. S. tot de volgende ochtend tien uur de tijd had om zich aan te melden bij de taliban, anders zou u vermoord worden. U belde uw broer en hij regelde uw vlucht uit Afghanistan.

U vertrok in de maand Jawza van het jaar 2020 (omgezet naar de Westerse kalender mei/juni 2020) uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 23 oktober 2020 aan in België waar u op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, documenten en foto's van het werk van uw broer Z. S. bij het leger, foto's inzake de moord op uw broer A. en neven langs vaderskant en medische documenten van uw moeder in Afghanistan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande het beweerde profiel van uw broer Z. S. bij het leger. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw broer ongeveer 24 jaar oud is (CGVS, p. 10). Hij zou rond zijn 14de à 15de, dus ongeveer tien jaar geleden, in het geheim vertrokken zijn bij u thuis en zich aangesloten hebben bij het leger. Op de vraag of hij niet te jong was om zich aan te sluiten bij het leger, beweert u dat de overheid omwille van de vele gevechten toen jonge mensen aannam. Gevraagd of u de minimumleeftijd kent om bij het leger te mogen gaan, poneert u dat het in die periode de leeftijd van 15 à 16 jaar was, maar dat het in de periode van uw vertrek 17 à 18 jaar was (CGVS, p. 12). Echter, uit informatie in het dossier blijkt dat de minimumleeftijd om zich te kunnen aansluiten bij het leger minstens 18 jaar bedraagt en dit ook al gold ten tijde van de aansluiting van uw broer bij het leger tien jaar geleden. Meer bepaald dienen er tijdens het rekruteringsproces drie stappen doorlopen te worden door de kandidaat in kwestie, bestaande uit onder andere de goedkeuring van twee dorpsouderen en een persoon in het districtscentrum. Dat uw broer dan op zo een jonge leeftijd zou worden toegelaten ondanks het hele proces dat hij moest doorlopen, is niet geloofwaardig. Daar waar u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud in 2022 claimt dat uw broer zich rond zijn 14de à 15de, zijnde tien jaar geleden, zou hebben aangesloten bij het leger, beweerde u bij DVZ in 2021 nochtans dat hij pas sinds zes jaar een militair was, dit maakt dat hij dan zeven jaar geleden zich aangesloten zou hebben (Vragenlijst CGVS). Dat u zichzelf zo tegenspreekt over de beginleeftijd van uw broer bij het leger, doet de wenkbrauwen fronsen.

Z.S. zou eerst tewerkgesteld geweest zijn in de provincie Helmand, maar u heeft geen idee in welk korps hij zat. Meer nog: u schermt meteen verdere vragen af door te stellen niets over het systeem te weten (CGVS, p. 12). Waar precies in Laghman provincie de basis lag waar uw broer zou gewerkt hebben toen hij met jullie in contact stond, kan u ook niet zeggen (CGVS, p. 13). Ofschoon uw ouders hem zijn gaan opzoeken in Kabul en hij na een week of een maand met hen belde, zou uw broer niet veel over zijn werk verteld hebben. U beweert zelfs letterlijk dat hij niets vertelde over zijn werk als uw vader met hem sprak (CGVS, p. 12, 15). Dat is wel bitter weinig en kan maar moeilijk overtuigen.

Verder kunnen uw verklaringen over de problemen met de taliban evenmin geloofwaardig geacht worden. Nadat Z.S. reeds zes jaar tewerkgesteld was voor het leger begonnen de eerste bedreigingen door de taliban. Gevraagd waarom de taliban pas na zoveel jaar zijn beginnen bedreigen terwijl uw broer al zes jaar voor het leger werkte, haalt u dan dat dat het moment was dat ze op de hoogte waren gekomen en ze daarvoor niet op de hoogte zouden geweest zijn (CGVS, p. 19). U stelt dat toen uw ouders na twee en een half jaar afwisten van zijn job en uw vader vanaf dat moment geld zou beginnen ontvangen zijn van uw broer, personen uit uw dorp te weten zouden zijn gekomen dat hij voor het leger werkzaam was. Uw vader zou geld zijn afhaken bij een bank of een geldwisselaar, dat zouden mensen gezien hebben en dan heeft iemand dat verklikt aan de taliban (CGVS, p. 13 en 17). Nochtans had uw broer gewoon ook een andere job elders kunnen uitoefenen en zo geld opsturen: de automatische associatie die u toeschrijft aan "de mensen" tussen geld afhaken en een job bij het leger hebben, is te vergezocht. Dat de dorpingen plots zes jaar na het begin van uw broer zijn werkzaamheden op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn werk bij het leger, blijft dan ook eerder merkwaardig. Temeer uw broer helemaal alléén zou weggelopen zijn uit het dorp, zonder andere jongens die meegingen (CGVS, p. 12). Ook zou hij in al die tijd niet één keer met verlof naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 13). Bovendien zouden zelfs uw ouders niet op de hoogte geweest zijn van zijn werk voor het leger ware het niet dat uw broer gewond in het ziekenhuis belandde. Dat uw broer al jaren "vermist" was en niemand over hem op de hoogte geweest zou zijn, maar de dorpingen dan toch na zoveel tijd ineens doorhadden dat hij voor het leger werkte louter omdat uw vader geld ging afhaken, is niet geloofwaardig.

Plots zou er dan drie jaar geleden een eerste dreigbrief van de taliban voor jullie deur gelegd zijn waarin gevraagd werd dat Z.S. moest stoppen met zijn werk (CGVS, p. 17). Wanneer precies drie jaar geleden deze brief zou verzonden zijn, kan u niet zeggen, enkel dat de brief 's avonds voor jullie huis lag. Dat u zelfs niet de maand kan geven waarin de eerste dreigbrief zou ontvangen zijn is merkwaardig (CGVS, p. 18). Deze eerste brief zou namelijk het startpunt van de problemen voor u en uw familie geweest zijn en er zou toch op zijn minst verwacht kunnen worden dat u een iets preciezere tijdsbepaling als 'ongeveer drie jaar geleden' zou kunnen geven.

Hoewel uw broer Z.S. vanaf het begin op de hoogte was van de bedreigingen door de taliban op jullie adres omwille van zijn werk voor het leger, stopte hij vreemd genoeg niet met zijn activiteiten. Zelfs niet nadat uw oudste broer A. om het leven zou zijn gebracht door de taliban. U verklaart dat Z.S. ook vermoord zou worden door de taliban als hij zou stoppen met zijn job. Op de vraag of hij zelf ook bedreigd werd door de taliban, haalt u vreemd genoeg aan van niet. Hij zou ver genoeg van huis op zijn werkplaats geweest zijn en daarom niet bedreigd zijn (CGVS, p. 22). Tevens heeft u na uw vertrek uit Afghanistan niets gehoord over persoonlijke bedreigingen door de taliban aan het adres van uw broer en u heeft hem dit opmerkelijk genoeg ook niet gevraagd. Uw broer zou zelfs verder gewerkt hebben voor het leger tot aan de val van de overheid en de machtsovername door de taliban. Vanaf dat moment zou hij naar Pakistan vertrokken zijn waar hij tot op heden nog zou verblijven (CGVS, p. 23). Het is eerder ongeloofwaardig dat Z.S. zijn activiteiten voor het werk verder blijft uitoefenen terwijl heel zijn familie onder grote dreiging van de taliban zou gestaan hebben net omwille van zijn job bij het leger. Ook nadat uw oudste broer A. zou vermoord zijn door de taliban en zelfs na uw vlucht uit Afghanistan, zou hij verder gewerkt hebben. Er dient ook opgemerkt te worden dat u bij uw inschrijving heeft verklaard dat uw oudste broer "G. G." noemde en u daar niet te kennen gaf dat hij overleden was. Bij de motieven van uw immigratie naar België, werd slechts opgetekend dat uw broer bij het leger werkte, dat hij op zijn werkplek bleef en u de vlucht had genomen (Fiche niet-begeleide minderjarige). Met geen woord rept u over uw latere bewering dat uw andere oudere broer vermoord zou zijn. Wat later stelt u voor de DVZ dat die broer een roepnaam had, met name "B. G.", maar dit stemt nog steeds niet overeen met uw eerste benaming G. G. en al zeker niet met zijn beweerde officiële naam A. (Verklaring DVZ, punt 17).

Bovendien stemt het hele tijdsverloop inzake de ontvangst van de zogenaamde dreigbrieven niet overeen met uw verklaringen over uw vertrekdatum uit Afghanistan in Jawza 2020, omgezet naar de Westerse kalender mei/juni 2020. Indien de eerste dreigbrief ongeveer drie jaar geleden, zijnde begin mei 2019,

zou ontvangen zijn, de tweede en derde dreigbrief telkens ongeveer twintig dagen later zouden verzonden zijn, de vierde dreigbrief nog eens twee maanden daarna zou afgeleverd zijn en u diezelfde dag nog uit Afghanistan vluchtte (CGVS, p. 17-18-), zou dit willen zeggen dat u ongeveer rond augustus 2019 reeds vertrokken zou zijn uit uw land. Dit komt met andere woorden niet overeen met hetgeen u zowel bij DVZ, zijnde vier maanden voor uw aankomst in België op 23 oktober 2020, als op het CGVS verklaarde (DVZ Fiche NBMV en CGVS, p. 5).

U kan ook geen enkele van deze vier dreigbrieven bezorgen daar deze werden verbrand door uw moeder en een van de kinderen. Op de vraag waarom deze brieven verbrand werden, haalt u aan dat ze niet wisten wat ze waren omdat ze niet konden lezen en schrijven en dachten dat het gewoon papieren waren (CGVS, p. 18). Deze onzinnige uitleg stemt echter allesbehalve overeen met uw eerdere verklaringen dat een dorpsgenoot de dreigbrief voorlas aan jullie (CGVS, p. 17). Als die gevonden brief en de latere brieven naar dorpelingen gebracht worden om ze voor te lezen en daaruit blijkt dat het om een persoonlijke bedreiging geuit tegen jullie familie ging, dan zou het eigenaardig zijn dat uw familieleden niet geweten zouden hebben wat ze waren. Ook uw eigen gedrag in deze is absurd te noemen: u laat een brief voorlezen waarin u persoonlijk bedreigd wordt en vervolgens gooit u die zelf van het raam in de kamer (CGVS, p. 21). Ook deze vierde dreigbrief werd verbrand waardoor u deze niet meer in uw bezit heeft. Op de vraag waarom ook deze dreigbrief verbrand werd, terwijl u de inhoud ervan toch had laten lezen door de dorpeling, tracht u als verschoning in te brengen dat mensen in Afghanistan die kunnen lezen en schrijven een brief goed kunnen bewaren maar dat niet het geval was voor uw gezin daar niemand naar school was geweest. Nochtans was u bekend met de inhoud van de brief. Het is zeer eigenaardig dat ook deze brief, die uw vluchtmotieven zou kunnen ondersteunen, verbrand zou zijn en dan nog wel na uw vertrek uit uw land (CGVS, p. 22). Temeer er reeds drie eerdere dreigbrieven ontvangen werden waarin gedreigd werd dat ze iemand van uw familie zouden vermoorden én uw broer A. ook vermoord zou zijn. Dat jullie dus vier dreigbrieven van de taliban zouden ontvangen en deze stuk voor stuk zouden verbranden terwijl jullie de inhoud en de ernst ervan wel degelijk kenden, kan het CGVS allesbehalve overtuigen.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader. De foto's van het werk van uw broer kunnen ook geen toegevoegde waarde bieden aan uw vluchtmotieven: zo kan er uit de foto's niet afgeleid worden dat het effectief over uw broer gaat. Op de groepsfoto zou uw broer niet eens op staan, hij zou die getrokken hebben en vervolgens zegt u dat het allemaal foto's van Laghman zijn. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of de foto's allemaal gemaakt zijn op zijn tweede werkplek in Laghman, claimt u eigenaardig genoeg eerst dat twee foto's gemaakt werden op zijn werkplek in Kunar en de andere van Laghman zijn. Daarna stelt u dat u zich vergiste en corrigeert u zichzelf dat u de werkplaats in Helmand bedoelde en dat een of twee foto's van Laghman zijn. U gevraagd welke foto's van Helmand zijn, geeft u aan dat alle foto's waar uw broer alleen op staat in Helmand getrokken zouden zijn. (CGVS, p. 14-15). Dit betekent dat enkel de groepsfoto in Laghman getrokken zou zijn, daar waar u verschillende keren verklaarde dat er meerdere foto's uit Laghman bij waren. Bijgevolg heeft u niet één foto waarbij uw broer in Laghman aan het werk zou geweest zijn aangezien het niet vast staat dat uw broer die groepsfoto zou getrokken hebben. Ook uit de foto's van uw zogenaamde andere broer A. en neven kan nergens afgeleid worden dat deze daadwerkelijk betrekking hebben op hen, u steunt enkel op uw eigen verklaringen. Tot slot hebben de medische documenten van uw moeder in Afghanistan geen relevantie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld,

het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het

is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "wet van 15 december 1980), artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna 'EVRM'), de motiveringsplicht zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de verplichtingen van zorgvuldigheid, redelijkheid en vertrouwensbeginsel.

Verzoeker merkt voorafgaandelijk op dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist worden door verwerende partij en dat niet wordt betwist dat hij afkomstig is uit het dorp Kodolai, subdorp van Zawa, behorend tot het district Khogyani in de provincie Nangarhar.

Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing inzake de tewerkstelling van de vader van verzoeker stelt verzoeker opnieuw dat het Afghaanse leger op dat moment nieuwe rekruten nodig had en zij dus ook jongere mensen aanvaardden. Hij meent zelfs dat het mogelijk is dat zijn broer als ouder werd geregistreerd op zijn taskara. Wat betreft de minimumleeftijd van de rekruten is het voor verzoeker heel moeilijk om dergelijke vragen te beantwoorden aangezien hij ongeschoold is, nog jong was toen hij Afghanistan verlaten heeft en dus geen kennis had van het rekruteringsstelsel van het Afghaanse leger. Verzoeker stelt verder dat hij de precieze werkplaats niet kent van zijn broer in Laghman en ook het korps niet kent van zijn broer. Hij wijst er op dat hij wel heeft kunnen uitleggen welke rang zijn broer had (p. 13) heeft gesproken over zijn taken (NPO, p. 13) en ook in detail heeft uitgelegd hoe zijn broer verwond werd. Hij meent echter dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat hij amper in contact staat met zijn broer, en dus geen specifieke vragen kan stellen en wijst er op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk heeft gezegd dat hij maar 5 of 10 minuten met zijn broer kon spreken wanneer zij elkaar contacteren (NPO, p. 23). Wat de motieven inzake de vervolgingsfeiten betreft betoogt verzoeker als volgt: "Voor verzoeker, is het natuurlijk heel moeilijk om te weten, en duidelijk uit te leggen, hoe de dorpelingen, en de Taliban, op de hoogte zijn geraakt van de tewerkstelling van zijn broer. Hij kan maar hypothesen geven, en denkt dan ook dat de dorpelingen op de hoogte zijn gekomen van de tewerkstelling van zijn broer door het feit dat zijn vader geld ging halen bij de bank. Hij legt uit dat de personen die hun salaris op een bankrekening krijgen, vaak medewerkers zijn van de voormalige Afghaanse autoriteiten. Hierdoor, en het feit dat de broer van verzoeker niet meer in het dorp woonde, vermoedden de dorpelingen waarschijnlijk dat hij voor de voormalige Afghaanse autoriteiten werkte, en hebben zij deze informatie overgemaakt aan de Taliban.

Voor verzoeker, is het dus moeilijk om te weten waarom de Taliban pas 6 jaar na het begin van de tewerkstelling van zijn broer ook bedreigingen zijn gaan uiten tegen de familie. Hij meent dat zij waarschijnlijk toen pas op de hoogte zijn gebracht van de tewerkstelling van zijn broer (NPO, p. 19). Hoe dan ook kan verzoeker moeilijk de handelswijze van de Taliban uitleggen, aangezien hij de intenties, plannen en strategieën van de Taliban niet kent. Men kan niet verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Taliban leden handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier. De aannemelijkheid van een handelswijze is afhankelijk van verschillende, externe, factoren, waardoor de aannemelijkheid van een handelswijze moeilijk te beoordelen is door een buitenstaander. Ook hier kunnen verschillende externe factoren de handelswijze van de Taliban uitleggen." Vervolgens verklaart verzoeker dat hij

meerdere keren heeft herhaald tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij analfabeet is en dat hij de kalender niet beheerst. Zo kent hij zijn eigen geboortedatum niet (NPO, p. 5) zoals dat het geval is voor veel Afghanen (LandInfo, COI Centre, Report, "Afghanistan : Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>, p. 22 : "Many people do not know exactly how old they are", (vrije vertaling: veel mensen weten niet precies hoe oud ze zijn). Hij stelt dat verwerende partij geen rekening houdt met de jonge leeftijd van verzoeker op het ogenblik van de feiten en dat deze omstandigheden voldoende uitleggen waarom verzoeker de maand niet kan geven waarop de familie de eerste dreigbrief heeft gekregen. Inzake de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de vaststelling dat verzoekers broer niet stopte met werken voor het leger ook al was hij op de hoogte van de bedreigingen door de taliban, argumenteert verzoeker als volgt: *"Verzoeker legt nogmaals uit dat zijn broer Z. S. zeker niet kon stoppen met zijn job. Als ex-medewerker van de voormalige autoriteiten, zou hij sowieso gedood of gemarteld worden door de Taliban (NPO, p. 18, p. 19 en p. 22). Dit was dan ook uitgesloten zodat de familie het risico moest nemen. Betreffende de naam van zijn broer, heeft verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud spontaan verklaard dat deze twee namen had : A. en B. G.. Hij verduidelijkt dat er waarschijnlijk een misverstand is geweest gedurende de invulling van zijn niet-begeleide minderjarige fiche waar zijn broer als "G. G." geregistreerd werd. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze fiche ingevuld werd zonder de aanwezigheid van de voogd (en dat deze dus geen "legale" waarde heeft), zonder bijstand van een advocaat (of eventueel na consultatie met een advocaat), na een lange en moeilijke reisroute, in moeilijke omstandigheden (verzoeker had de nacht voordien in de straat geslapen, was heel moe, enz). Zijn verklaringen werden hem nadien ook niet nagelezen. Tijdens zijn interview bij de Dienst vreemdelingenzaken op 23 maart 2021, heeft verzoeker verklaard dat zijn broer A., ook de roepnaam "B. G." had (Verklaring DVZ, punt 17). Hij begrijpt dan ook niet waarom er geen duidelijkheid zou zijn omtrent de identiteit van zijn broer, in het bijzonder aangezien "G. G." en "B. G." nu ook niet fundamenteel verschillen en een misverstand of vertalingsfout zeker niet uit te sluiten is. Voor wat betreft het feit dat hij het overlijden van zijn broer A. gedurende het invullen van de fiche niet heeft vermeld, verwijst verzoeker ook naar de omstandigheden in dewelke de fiche ingevuld werd. Hij voegt hieraan toe dat het invullen van de fiche als doel heeft om een niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te identificeren, aangezien aan zijn statuut verschillende rechten zijn verbonden, en zeker niet als doel heeft om de redenen van vertrek uit Afghanistan uit te klaren. Hij kon maar in het kort vertellen over zijn problemen en heeft niet in detail kunnen uitleggen waarom hij Afghanistan verlaten heeft."* Met betrekking tot de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het tijdsverloop van de ontvangst van de dreigbrieven niet overeenkomt met verzoekers verklaringen over zijn vertrekdatum uit Afghanistan benadrukt verzoeker opnieuw dat hij de kalender niet beheerst. Hij betoogt verder dat hij ook grote moeilijkheden heeft om zich in de tijd te situeren en dat dit ook blijkt uit zijn verklaringen. Zo heeft hij *"gedurende zijn persoonlijk onderhoud op 2 mei 2022 verklaard dat hij ongeveer 2 jaar in België was (NPO, p. 5). Verzoeker is echter op 23 oktober 2020 aangekomen in België (zie bijlage 26), dus iets meer dan anderhalf jaar voor zijn persoonlijk onderhoud, en geen 2 jaar, zoals hij verklaard heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft trouwens duidelijk gemaakt dat het om een schatting ging door de toevoeging van het woord "ongeveer" in zijn antwoord (NPO, p. 18). De tegenpartij houdt absoluut geen rekening met deze moeilijkheden van verzoeker, ondanks het verband van de Afghaanse bevolking tot de kalender en data, dat helemaal anders is dan in België, zijn profiel (ongeschoold kind (NPO, p. 7) die alleen zijn land van herkomst heeft verlaten), maar ook zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan (16 jaar) en gedurende zijn persoonlijk onderhoud (18 jaar)."*

Tenslotte stelt verzoeker dat hij duidelijk heeft uitgelegd gedurende zijn persoonlijk onderhoud dat één van de kinderen de brieven verbrand heeft, die niet kan lezen en schrijven, en die dus niet wist wat de inhoud van de brief was alvorens hij deze verbrand heeft (NPO, p. 18). Hij stelt dat het hoe dan ook heel gevaarlijk is om zulke brieven thuis te houden en het dan ook niet verwonderlijk is dat de familie van verzoeker de brieven heeft verbrand.

Verzoeker besluit dit onderdeel door te stellen dat verwerende partij zijn relaas onvoldoende heeft bestudeerd en een ethnocentrische analyse hanteert maar geen rekening houdt met het profiel van verzoeker en de specifieke situatie in Afghanistan, zijn leeftijd, de gebruiken in de Pashtou cultuur en de situatie van personen die voor de overheid werkten enz. Hij betoogt dat hij wel degelijk aan de samenwerkingsplicht heeft voldaan en dat verwerende partij weigert hem het voordeel van de twijfel te gunnen ondanks de ernst van de aangevoerde feiten (moord op zijn broer) en één van zijn familieleden voor de voormalige Afghaanse autoriteiten heeft gewerkt en verzoeker dus een gegronde vrees voor represailles koestert (EUAA Country Guidance Afghanistan, p. 64-66).

Betreffende de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker wijst verzoeker er op dat hij Afghanistan verlaten heeft in 2020 en sinds anderhalf jaar in Europa verblijft.

Verzoeker stelt dat hij zich aangepast heeft aan de Westerse levensstijl, zich westers kleedt, Engels spreekt en veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan brengt een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging met zich mee *a fortiori* sinds de taliban een radicaal bewind voeren na de machtsovername, in overeenstemming met de Sharia-wet. Verzoeker vreest ook bij terugkeer als een afvallige te worden beschouwd en stelt dat de behandeling van terugkeerders uitvoerig is besproken en gedocumenteerd en dat de bezorgdheid unaniem is. Verzoeker citeert ter staving hiervan uit UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 30 augustus 2018, p. 46-47 en uit het rapport van OSAR (stuk 3). Daaruit blijkt dat de duur van het verblijf in het buitenland een grote rol speelt (p. 6); dat volgens F. Stahlmann alle terugkeerders er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur, o.a. ook op religieus vlak (p. 6-7), dat terugkeerders vaak het slachtoffer worden van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, en de samenleving maar ook de taliban (p. 10) en dat verschillende terugkeerders vermoord zijn. Hij benadrukt dat een jaar na de regimeverandering, er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, maar aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn. Verzoeker citeert vervolgens ter staving uit InfoMigrants, *« Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime' »*, 6 september 2021, EASO, *“Afghanistan. Country Focus. Country of origin information report”*, januari 2022 en EUAA, *“Afghanistan. Country Focus”*, april 2022, p. 81.

Hij stelt dat verwerende partij de persoonlijkheid van verzoeker helemaal niet beoordeeld heeft en dat het voor verzoeker onmogelijk is terug te keren omdat hij op een Westerse manier denkt en helemaal verwesterd is. Na een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel betoogt verzoeker tenslotte dat aangezien de aangevoerde argumenten van verwerende partij weerlegd werden, hem het voordeel van de twijfel moet gegund worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoeker vooreerst dat sinds de machtsovername door de taliban de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending is van artikel 3 van het EVRM. Hij houdt eerst een theoretisch betoog over de relevante rechtspraak van het EHRM inzake de toepassing van dit artikel op bijzonder betreurenswaardige sociaal-economische of humanitaire situaties, in het bijzonder de arresten Sufi and Elmi tegen Verenigd Koninkrijk en SHH tegen Verenigd Koninkrijk en stelt dat enkele maanden na de val van de Afghaanse regering de situatie in Afghanistan en de hongersnood in veel opzichten lijken op de situatie in Somalië in 2011 en de elementen waarop het Hof zijn vaststelling van een veralgemeende situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd, zijn ook nu aanwezig in Afghanistan. Verzoeker betoogt vervolgens dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis/hongersnood en onderlijnt vooreerst dat er een consensus bestaat dat er een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten van het land. Verzoeker citeert ter staving uit het EASO COI rapport van januari 2022 (p. 9) en UNDP, *“Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”*, december 2021 (internetlink). Vervolgens citeert verzoeker uitvoerig uit nieuwsartikels en rapporten waaruit de precare levensomstandigheden en de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan blijken, waaronder Humanitarian Response plan - Afghanistan, Humanitarian Programme Cycle 2022, January 2022, p. 5; World Food Programme, *“Afghanistan “situation report”*, 3 maart 2022; UNDP, *“Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”*, december 2021; p. 8; en internetartikels op de site La Croix, Le Monde, ICRC en Save The Children. Verzoeker stelt dat hieruit blijkt dat de situatie in Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, dat kinderen bedelen op straat en zelfs worden verkocht in een poging om voedsel te kopen. Verzoeker betoogt vervolgens dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban en citeert ter staving UNDP, *“Afghanistan: socio-economic outlook. Adverting a basic needs crisis”*, december 2021, p. 18 (internetlink) en wijst op de scholingsperspectieven van meisjes in Afghanistan als sprekend voorbeeld van de volatiliteit van de huidige situatie. Het scholingsverbod van meisjes heeft dramatische gevolgen voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het Talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis die het land doormaakt het hoofd te bieden (zie *infra*), zal vertragen en is dus één van de opzettelijke handelingen van de Taliban die de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken (Amnesty International, *“Afghanistan: Taliban ontfangen meisjes onderwijs, met grote gevolgen voor hun toekomst”*, 28 maart 2022, internetlink). Verzoeker wijst vervolgens op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en stelt dat deze gedeeltelijk verband houdt met de droogte, maar dat deze droogte politieke oorzaken heeft en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie duidelijk het gevolg zijn

van daden van actoren. Verzoeker stelt dat de voedselonzeekerheid in Afghanistan een reeds lang bestaand probleem is en wijst er op dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben 10 miljard van de reserves van de Afghaanse nationale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort. Afghanistan is niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte omdat het niet beschikt over infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren, er is een einde gekomen aan de humanitaire hulp en dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de taliban om hun internationale verplichtingen na te komen, zo betoogt verzoeker, die onder meer verwijst naar *“WFP and FAO. 2022. Hunger Hotspots. FAO-WFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook. Rome”*, p. 14. Wat het bewind van de taliban betreft, betoogt verzoeker dat dit zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen toont met het Al Shabaab-regime in Somalië die bekend staat om het volledig gebrek aan respect van de mensenrechten. Verzoeker citeert in dit verband uit een artikel van Dr. Christel Querton, *“The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”*, 11 oktober 2021, <https://eumigrationlawblog.eu/the-armed-conflict-in-afghanistan-and-forcible-displacement> en UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022. Verzoeker stelt bijzonder ongerust te zijn door de rapportering dat de verklaringen en garanties van de leiding van de Taliban in Kaboel rechtstreeks tegengesproken worden door acties van plaatselijke talibanleden en meent dan ook dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de toepasselijkheid van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet is verzoeker van mening dat Afghanistan zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat zijn aanwezigheid op het grondgebied van Afghanistan een reëel gevaar vormt voor zijn leven, zijn persoon en zijn integriteit. Hij betwist de redenering van verwerende partij ter zake met klem en wijst vooreerst opnieuw op het feit dat men mogelijk niet over alle nodige informatie beschikt nu de informatie sinds de machtsovername gemanipuleerd wordt en in het voordeel van de taliban verdraait. Vele onafhankelijke mediabronnen werden verplicht om hun werk stop te zetten, zo betoogt verzoeker die ter staving citeert uit UNHCR, *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van februari 2022 en stelt dat de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd inzake cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren. Verzoeker meent dat burgers wel degelijk willekeurig slachtoffer worden van willekeurig geweld en citeert ter staving uit de UNHCR *“Guidance Note”* en [Afghanistan: oorlogsmisdaden door Taliban, Afghaanse en VS-troepen \(amnesty.nl\)](https://www.amnesty.nl/nieuws/afghanistan-oorlogsmisdaden-door-taliban-afghaanse-en-vs-troepen). Wat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers betreft, betwist verzoeker dat het geweldsniveau en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen en stelt dat er sprake is van een alom heersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat plaatselijke criminaliteit sterk deed groeien. De taliban handhaven gewelddadige praktijken die nog steeds even ernstig zijn als vroeger en moorden, kidnappings en aanslagen inhouden. De rechten van minderheden en in het bijzonder vrouwen zijn meer dan ooit in gevaar. Bovendien zijn andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen. Er is dus geenszins sprake van een afname van het geweld. De vorm van deze laatste is simpelweg gewijzigd en het aantal burgerslachtoffers is nog steeds onrustwekkend maar minder gedocumenteerd. Verzoeker citeert daartoe uit een rapport van de Britse overheid (UK Home Office, *Country Policy and Information Note Afghanistan: Security Situation*, April 2022) en <https://acleddata.com/10-conflicts-to-worry-about-in-2022/afghanistan/>. Dit laatste document schematiseert volgens verzoeker hoe het conflict is gewijzigd maar dat er geen sprake is van een afname van geweld en dit omwille van meerdere factoren, de aanwezigheid van de Islamitische Staat en gewelddadige rebellengroepen die aanvallen en aanslagen uitvoeren, maar ook het opkomen van het eigen volk voor diens rechten (cfr. protests). Burgers worden niet gespaard, zelfs integendeel: ze zijn meer dan ooit kwetsbaar en blootgesteld aan het heersende conflict (cfr. violence targeting civilians). Verder heeft de term burgerslachtoffers verschillende interpretaties en kan het aantal variëren volgens de bronnen, stelt verzoeker en citeert uit [Who is a civilian in Afghanistan? | International Review of the Red Cross \(icrc.org\)](https://www.icrc.org/en/document/who-is-a-civilian-in-afghanistan). Tenslotte betwist verzoeker de stelling dat er geen gewapend conflict meer zou zijn aangezien er slechts één actor overblijft en andere actoren het terrein hebben verlaten. Hij wijst op het feit dat de hogervermelde bronnen reeds de aanvallen en aanslagen van IS en ISKP vermelden en dat wordt benadrukt dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-Staten en citeert opnieuw uit het artikel van Christel Querton. Verzoeker meent dat men niet anders kan besluiten dan dat er meerdere actoren zijn. Bovendien moet de vraag gesteld worden of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de Westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd ([Moral or Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan Once a Party Leaves - Opinio Juris](https://www.opiniojuris.org/en/entry/afghanistan-once-a-party-leaves)). Verzoeker merkt tenslotte

op dat er sprake is van doelgericht geweld met collateral damage ([10 Conflicts to Worry About in 2022: Afghanistan \(acleddata.com\)](https://www.acleddata.com)). Verzoeker besluit door te stellen dat ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie verwerende partij toch overgaat tot een onderscheiden appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict en dat verwerende partij tot een foutieve analyse overgaat van het conflict en de nood aan bescherming, in strijd met artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs juridische bijstand toe aan het verzoekschrift en in de inventaris de internetlink naar OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*", 26 maart 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 15 december 2022 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 (papier versie in bijlage); (3) COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf; (7) EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

3.2. Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 21 december 2022 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) Enveloppe met kopie van de verstuurd documenten en (2) werk contract van verzoeker.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale

bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Het internationaal beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees door de taliban gedood te worden omdat zijn broer Z.S. die bij het Afghaanse leger was, weigerde te stoppen met zijn werk voor het leger en zich niet aandiende bij de taliban. De Raad verwijst naar de rubriek *“feitenrelaas”* in de bestreden beslissing zoals hierboven weergegeven voor de samenvatting van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, dewelke niet wordt betwist door verzoeker.

5.3. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek onder meer een kopie van zijn taskara en van de taskara van zijn vader voor. De Raad stelt vast dat verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit niet betwist wordt, noch dat hij afkomstig is uit het dorp Kodolai, in het district Khogyani van de provincie Nangarhar.

Na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, de beschikbare landeninformatie en de door beide partijen neergelegde aanvullende nota's, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot het profiel van zijn broer Z.S. bij het leger niet stroken met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de minimumleeftijd voor rekrutering bij het Afghaanse leger in de periode waarin hij het vertrek van zijn broer thuis en zijn toetreding tot het Afghaanse leger situeert. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw broer ongeveer 24 jaar oud is (CGVS, p. 10). Hij zou rond zijn 14de à 15de, dus ongeveer tien jaar geleden, in het geheim vertrokken zijn bij u thuis en zich aangesloten hebben bij het leger. Op de vraag of hij niet te jong was om zich aan te sluiten bij het leger, beweert u dat de overheid omwille van de vele gevechten toen jonge mensen aannam. Gevraagd of u de minimumleeftijd kent om bij het leger te mogen gaan, poneert u dat het in die periode de leeftijd van 15 à 16 jaar was, maar dat het in de periode van uw vertrek 17 à 18 jaar was (CGVS, p. 12). Echter, uit informatie in het dossier blijkt dat de minimumleeftijd om zich te kunnen aansluiten bij het leger minstens 18 jaar bedraagt en dit ook al gold ten tijde van de aansluiting van uw broer bij het leger tien jaar geleden. Meer bepaald dienen er tijdens het rekruteringsproces drie stappen doorlopen te worden door de kandidaat in kwestie, bestaande uit onder andere de goedkeuring van twee dorpsouderen en een persoon in het districtscentrum. Dat uw broer dan op zo een jonge leeftijd zou worden toegelaten ondanks het hele proces dat hij moest doorlopen, is niet geloofwaardig. Daar waar u bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud in 2022 claimt dat uw broer zich rond zijn 14de à 15de, zijnde tien jaar geleden, zou hebben aangesloten bij het leger, beweerde u bij DVZ in 2021 nochtans dat hij pas sinds zes jaar een militair was, dit maakt dat hij dan zeven jaar geleden zich aangesloten zou hebben (Vragenlijst CGVS). Dat u zichzelf zo tegenspreekt over de beginleeftijd van uw broer bij het leger, doet de wenkbrauwen fronsen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier niet weerlegt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker de vaststellingen met betrekking tot de minimumleeftijd voor rekrutering in het Afghaanse leger niet betwist en evenmin informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat deze informatie niet correct zou zijn. Dat hij jong en ongeschoold is en geen kennis van het rekruteringsstelsel heeft en het daarom moeilijk is om de gestelde vragen inzake de minimumleeftijd te beantwoorden, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de landeninformatie blijkt dat de rekruteringsleeftijd voor het leger minimum 18 jaar was, terwijl verzoeker verklaarde dat zijn broer rond zijn 14 of 15 jaar zou hebben aangesloten bij het leger en dit dus moeilijk te rijmen valt met de informatie waaruit blijkt dat 18 jaar de minimumleeftijd was. Waar hij als mogelijke verklaring verwijst naar het feit dat er op dat ogenblik veel gevechten waren en het mogelijk is dat zijn broer als ouder werd geregistreerd, stelt de Raad vast dat dit hypothesen zijn die verzoeker verder niet met objectieve informatie staft.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Z.S. zou eerst tewerkgesteld geweest zijn in de provincie Helmand, maar u heeft geen idee in welk korps hij zat. Meer nog: u schermt meteen verdere vragen af door te stellen niets over het systeem te weten (CGVS, p. 12). Waar precies in Laghman provincie de basis lag waar uw broer zou gewerkt hebben toen hij met jullie in contact stond, kan u ook niet zeggen (CGVS, p. 13). Ofschoon uw ouders hem zijn gaan opzoeken in*

Kabul en hij na een week of een maand met hen belde, zou uw broer niet veel over zijn werk verteld hebben. U beweert zelfs letterlijk dat hij niets vertelde over zijn werk als uw vader met hem sprak (CGVS, p. 12, 15). Dat is wel bitter weinig en kan maar moeilijk overtuigen." De Raad stelt met verzoeker vast dat hij enige toelichting gaf over de taken van zijn broer, met name dat hij een wapendepot zou bewaakt hebben en enige details kan geven over hoe zijn broer verwond zou zijn geraakt, maar verder zelf verklaart dat hij niets weet over het systeem binnen het leger. Dat verzoeker verklaarde dat zijn broer een gewone soldaat was, kan bezwaarlijk als een indicatie worden gezien van het profiel van zijn broer. Dat verzoeker niet zou weten tot welk korps zijn broer precies zou behoord hebben, kan nog worden aangenomen, maar de vaststelling dat verzoeker slechts vage verklaringen kan afleggen over zijn activiteiten, doet vragen rijzen over de waarachtigheid van het beweerde profiel van zijn broer als soldaat bij het leger. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal documenten neerlegt bij de indiening van zijn verzoekschrift met betrekking tot het werk van zijn broer, waaronder een aantal foto's en documenten van zijn werk. Met betrekking tot de foto's van zijn overleden broer en neven, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat nergens uit kan blijken dat deze personen inderdaad zijn broer en neven zijn. Wat de foto's van zijn broer Z.S. betreft, stelt de Raad vast dat ook hieruit niet kan worden afgeleid dat het daadwerkelijk om verzoekers broer gaat. Verder wordt met betrekking tot de toelichting door verzoeker bij de foto's van zijn broer op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"Op de groepsfoto zou uw broer niet eens op staan, hij zou die getrokken hebben en vervolgens zegt u dat het allemaal foto's van Laghman zijn. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of de foto's allemaal gemaakt zijn op zijn tweede werkplek in Laghman, claimt u eigenaardig genoeg eerst dat twee foto's gemaakt werden op zijn werkplek in Kunar en de andere van Laghman zijn. Daarna stelt u dat u zich vergiste en corrigeert u zichzelf dat u de werkplaats in Helmand bedoelde en dat een of twee foto's van Laghman zijn. U gevraagd welke foto's van Helmand zijn, geeft u aan dat alle foto's waar uw broer alleen op staat in Helmand getrokken zouden zijn. (CGVS, p. 14-15). Dit betekent dat enkel de groepsfoto in Laghman getrokken zou zijn, daar waar u verschillende keren verklaarde dat er meerdere foto's uit Laghman bij waren. Bijgevolg heeft u niet één foto waarbij uw broer in Laghman aan het werk zou geweest zijn aangezien het niet vast staat dat uw broer die groepsfoto zou getrokken hebben. Ook uit de foto's van uw zogenaamde andere broer A. en neven kan nergens afgeleid worden dat deze daadwerkelijk betrekking hebben op hen, u steunt enkel op uw eigen verklaringen."* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid laat. Wat betreft de documenten met betrekking tot het werk van verzoekers broer, stelt de Raad vast dat het om een foto gaat van een bankkaart, een foto van een ANA-kaart een foto van twee onleesbare documenten. Uit de bankkaart kan niet afgeleid worden dat verzoekers broer bij het leger werkte. Uit foto van de ANA kaart die door verzoeker wordt neergelegd, blijkt dat de naam van verzoekers broer wordt vermeld, maar de foto op de kaart niet duidelijk is, zodat ook hieruit niet kan blijken dat het om verzoekers broer zou gaan. Waar verzoeker bij aanvullende nota nog een aantal kopieën bijbrengt van documenten waarbij toegelicht wordt dat het documenten betreffen inzake de tewerkstelling van zijn broer met name zijn werkkaart, zijn bankkaart en andere certificaten waarvan hij reeds een kopie had neergelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, kan de Raad slechts vaststellen dat het om dezelfde documenten gaat als diegene die reeds voorlagen en deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en hij bijgevolg van de inhoud van deze documenten geen kennis kan nemen en deze documenten bijgevolg in toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de debatten worden geweerd.

Verder stelt de Raad vast, na grondige lezing van het administratief dossier, dat verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou gehad hebben met de taliban niet geloofwaardig zijn. Zo stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat verzoeker niet kan verklaren waarom de taliban pas zes jaar nadat zijn broer bij het leger was gegaan, hem en zijn familie begonnen te bedreigen. Waar hij stelt dat de dorpelingen begrepen dat zijn broer bij het leger was toen zijn vader geld zijn beginnen ontvangen van Z.S. en dit voor hen duidelijk werd omdat zijn vader het geld bij een bank of geldwisselaar ging ophalen, kan dit niet overtuigen. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing is het vergezocht dat de dorpelingen automatisch het geld afhalen bij een bank of geldwisselaar zouden associëren met het feit dat verzoekers broer bij het leger zou zitten en dat dit dan zou zijn verklikt aan de taliban. Immers zou verzoekers broer ook een andere job hebben kunnen uitvoeren en geld overmaken aan zijn vader. Bovendien merkt de Raad ook op dat mocht dergelijk risico bestaan hebben, overigens redelijkerwijze zou kunnen verwacht worden dat verzoekers vader in dat geval de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen om te vermijden dat dit zou worden opgemerkt. Verder wordt in de bestreden beslissing ook terecht aangestipt dat volgens verzoekers verklaringen zijn broer helemaal alleen uit het dorp zou zijn vertrokken en waren geen andere jongens uit het dorp met hem meegegaan, en was hij nooit met verlof naar het dorp was teruggekeerd. Vermits de dorpelingen verzoekers broer zelfs niet hadden gezien in het dorp en niemand op de hoogte zou geweest zijn van wat hij deed, is het weinig aannemelijk dat de dorpelingen,

enkel uit het feit dat zijn vader geld ging afhalen bij een bank of geldwisselaar, zouden geweten of afgeleid hebben dat zijn broer bij het leger zat en vervolgens die hebben doorgegeven aan de taliban.

In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Nadat Z.S. reeds zes jaar tewerkgesteld was voor het leger begonnen de eerste bedreigingen door de taliban. Gevraagd waarom de taliban pas na zoveel jaar zijn beginnen bedreigen terwijl uw broer al zes jaar voor het leger werkte, haalt u dan dat dat het moment was dat ze op de hoogte waren gekomen en ze daarvoor niet op de hoogte zouden geweest zijn (CGVS, p. 19). U stelt dat toen uw ouders na twee en een half jaar afwisten van zijn job en uw vader vanaf dat moment geld zou beginnen ontvangen zijn van uw broer, personen uit uw dorp te weten zouden zijn gekomen dat hij voor het leger werkzaam was. . Uw vader zou geld zijn afhalen bij een bank of een geldwisselaar, dat zouden mensen gezien hebben en dan heeft iemand dat verklikt aan de taliban (CGVS, p. 13 en 17). Nochtans had uw broer gewoon ook een andere job elders kunnen uitoefenen en zo geld opsturen: de automatische associatie die u toeschrijft aan “de mensen” tussen geld afhalen en een job bij het leger hebben, is te vergezocht. Dat de dorpelingen plots zes jaar na het begin van uw broer zijn werkzaamheden op de hoogte zouden zijn gekomen van zijn werk bij het leger, blijft dan ook eerder merkwaardig. Temeer uw broer helemaal alléén zou weggelopen zijn uit het dorp, zonder andere jongens die meegingen (CGVS, p. 12). Ook zou hij in al die tijd niet één keer met verlof naar huis gekomen zijn (CGVS, p. 13). Bovendien zouden zelfs uw ouders niet op de hoogte geweest zijn van zijn werk voor het leger ware het niet dat uw broer gewond in het ziekenhuis belandde. Dat uw broer al jaren “vermist” was en niemand over hem op de hoogte geweest zou zijn, maar de dorpelingen dan toch na zoveel tijd ineens doorhadden dat hij voor het leger werkte louter omdat uw vader geld ging afhalen, is niet geloofwaardig.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt waar hij stelt dat het voor hem moeilijk is om te weten en duidelijk uit te leggen hoe de taliban op de hoogte zijn geraakt van de tewerkstelling van zijn broer en louter de hierboven uiteengezette hypothese herhaalt en van hem niet kan verwacht worden dat hij de handelwijze van de taliban verklaart. Dat in Afghanistan vaak medewerkers van de voormalige Afghaanse autoriteiten de personen zijn die hun salaris op een bankrekening krijgen, is een bewering die hij verder niet staft met objectieve informatie en zou dit evenmin kunnen verklaren waarom hieruit specifiek zou worden afgeleid dat verzoekers broer bij het leger zou werken. Immers zouden de bedreigingen door de taliban specifiek hebben verwezen naar verzoekers werk bij het leger, volgens verzoekers verklaringen.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat het merkwaardig is dat verzoekers broer niet stopte met zijn werk bij het leger nadat de familie de bedreigingen ontvangen had en zelfs niet nadat zijn andere broer A. zou zijn omgekomen in een bomaanslag op zijn tractor en verzoekers broer Z.S. zelf niet werd bedreigd door de taliban. Verzoekers verklaring dat zijn broer Z.S. ook zou vermoord worden als hij zou stoppen met zijn werk, zoals hij herhaalt in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom zijn broer geen gehoor gaf aan de eis van de taliban, zelfs nadat een familielid werd vermoord. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet weet of zijn broer Z.S. persoonlijk werd bedreigd door de taliban en dit ook evenmin aan hem heeft gevraagd, ook al staat hij in contact met zijn broer. Indien verzoekers familie daadwerkelijk omwille van het werk van zijn broer Z.S. bij het leger zou zijn bedreigd en dit ook tot de dood van zijn andere broer A. zou hebben geleid, zoals verzoeker beweert, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hiernaar zou informeren bij zijn broer, die volgens zijn verklaringen momenteel in Pakistan verblijft en met wie hij in contact staat. De vaststelling dat hij hier zelfs niet naar geïnformeerd heeft, doet verder afbreuk aan zijn verklaringen hierover.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers verklaring waarom hij geen van de vier dreigbrieven kan voorleggen, weinig steek houdt. Dat verzoekers familieleden de dreigbrieven van de taliban zouden verbrand hebben omdat ze niet kunnen lezen en dachten dat het gewoon papieren waren, zoals verzoeker verklaart, kan niet overtuigen nu verzoeker zelf verklaart dat de brief aan hen werd voorgelezen door een dorpsgenoot, zodat niet kan aangenomen worden dat zij niet wisten wat deze papieren waren.

Dat geletterde mensen in Afghanistan wel goed een brief kunnen bewaren, maar dat zijn familie dit niet kan omdat ze niet naar school zijn gegaan, kan dus geen verklaring bieden voor het feit dat zijn familie alle brieven zou verbrand hebben. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat het gevaarlijk is dergelijke brieven in huis te houden, stelt de Raad vast dat verzoeker dit tijdens het persoonlijk onderhoud zelf niet heeft opgeworpen als verklaring. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over wat er met de brieven is gebeurd weinig steek houden.

Waar in de bestreden beslissing ook verwezen wordt naar het feit dat verzoeker niet precies kan situeren in welke maand precies drie jaar geleden de eerste dreigbrief zou zijn neergelegd en het tijdsverloop inzake de ontvangst van de dreigbrieven niet overeenkomt met zijn verklaringen over zijn vertrekdatum uit Afghanistan, verwijst verzoeker naar het feit dat hij analfabeet is en de kalender niet beheerst en hij moeilijkheden heeft om zich in de tijd te situeren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij zich zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het CGVS analfabeet verklaart, maar anderzijds ook

een facebook en instagram account te hebben (notities PO, p. 4) wat in elk geval een minimale geletterdheid vereist. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker problemen heeft met zaken in de tijd te situeren, kan dit op zich niet verklaren waarom hij bij de DVZ zijn vertrek uit Afghanistan een jaar eerder situeert dan bij het CGVS, zoals vastgesteld in de bestreden beslissing. Wat er ook van zij, zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers gebrek aan kennis van de kalender en zijn problemen met data de reden voor zijn inconsistente verklaringen hierover, doet dit geen afbreuk aan het geheel van de voorgaande vaststellingen waaruit is gebleken dat zijn voorgehouden problemen met de taliban gelinkt aan het feit dat zijn broer voor het leger werkte, niet geloofwaardig zijn.

Gelet op hetgeen voorafgaat stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoeker de voorgehouden problemen met de taliban omwille van het feit dat zijn broer bij het Afghaanse leger was, niet aannemelijk maakt.

5.4. Verzoeker beroept zich in het verzoekschrift op zijn vrees voor vervolging omdat hij als verwesterd zou kunnen beschouwd worden aangezien hij al anderhalf jaar in België verblijft en gezien hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Engels spreekt, veel Belgische vrienden heeft en perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving. De Raad wijst hieromtrent op het volgende.

5.4.1. In zoverre in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het

slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt vermeld onder punten 2 en 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld.

Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *"een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen"*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *"wrede"*,

onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzzaamheidsbevordering’) verschildte vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken

die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen*

het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar verzoekschrift naar verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker heden meerderjarig is en sinds 2020 in België verblijft.

Door louter te verwijzen naar verzoekers verblijf van bijna twee jaar in Europa en te stellen dat hij zich kleedt en gedraagt op een westerse manier, Engels spreekt en veel Belgische vrienden heeft, wat hij bovendien met geen enkel concreet element staft, toont verzoeker niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen. Door louter te poneren dat hij perfect geïntegreerd is in de Belgische samenleving, zonder daarvan evenmin enig document of concreet element voor te leggen, toont hij dit evenmin aan, noch dat in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers vormende jaren zich voornamelijk in Afghanistan hebben afgespeeld en dat verzoeker verklaart van ethnische origine Pashtoun te zijn, de dominante politieke klasse in Afghanistan na de machtsovername, en soenniet, zodat hieruit evenmin kan blijken dat hij niet in staat kan worden geacht zich te conformeren aan de in Afghanistan heersende waarden en normen of aan de Afghaanse manier van denken, zoals hij beweert in het verzoekschrift. Verzoekers voor het overige algemene betoog over verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden. De Raad kan slechts vaststellen dat actueel geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

5.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin is aangetoond dat hij, in geval van terugkeer vervolging riskeert omwille van een (toegeschreven) verwestering op basis van zijn verblijf in het buitenland.

6.3. In zoverre verzoeker zich in het verzoekschrift baseert op de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG (heden: Richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie verduidelijkte in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het Hof van Justitie hieromtrent: “*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.*” (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een reëel risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4

oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een verzoeker ook moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan deze actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

6.3.1. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulement-beginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45 waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*").

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het HvJ, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *M.S.S.* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en

nalatigheid van de EU-lidstaat om aan te voldoen deze EU-verplichtingen, waardoor de betrokken asielzoeker terecht komt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *M.S.S.* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *Sufi en Elmi*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in de vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend ('predominantly') was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

6.3.2. De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan in Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kaboel waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een *opzettelijk* handelen of nalaten van de Afgaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen.

Aldus werd gekozen voor de benadering van het HvJ in de zaak "*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*", wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afgaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afgaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren.

De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank.

Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of non-gouvernementele organisaties, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties. Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekken hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselveiligheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64*, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari

2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar in het verzoekschrift in algemene termen wordt verwezen naar de verslechterde humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername en de hierboven in punt 2 van dit arrest vermelde landenrapporten en wordt gesteld dat de dramatische socio-economische situatie het gevolg is van de internationale sancties, die werden genomen als reactie op het niet-democratische taliban regime, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Dat de humanitaire situatie in Afghanistan verslechterd is, dat veel kinderen ondervoed zijn en

dat toegang tot gezondheidszorg uiterst problematisch is, zoals blijkt uit de door verzoeker geciteerde artikelen van Le Monde, LaCroix en ICRC, wordt niet betwist. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand terdege rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze moeilijkheden nogmaals benadrukt, zonder concreet aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn. In dit verband stelt de Raad ook vast de landeninformatie door de verwerende partij bij aanvullende nota van 15 december 2022 werd geactualiseerd.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Het Hof van Justitie oordeelde ook dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

De Raad herinnert er aan dat het Hof van Justitie er op wees dat het begrip “*ernstige en individuele bedreiging*” tegen het leven of de persoon van diegene die om subsidiaire bescherming verzoekt in de zin van artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn ruim moet worden uitgelegd (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *C.F. en D.N.*, punt 39).

6.4.1. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP.

Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode op het einde van 2021 en gedurende de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten (onder de categorieën battles, explosions/remote violence en violence against civilians), met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden hierin opgenomen (COI Focus van 23 september 2022, voetnoot 1). Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij

het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is.

Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt evenmin actuele informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. Dat er ondanks een vermindering van geweld na de machtsovername door de taliban nog steeds geweldsincidenten zijn vanwege andere gewapende groepen, zoals verzoeker betoogt wordt niet betwist en met de beperkingen bij het verzamelen van informatie wordt in bovenstaande analyse terdege rekening gehouden. Door louter te stellen, onder verwijzing naar de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022, dat de beschikbare

landeninformatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie niet stabiel is, toont verzoeker niet aan dat hij, in Afghanistan of in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de UNHCR "*Guidance Note*" de daling van het willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban bevestigt en dat bezorgdheid wordt geuit over het doelgericht geweld.

Door louter naar deze informatie te verwijzen toont verzoeker niet aan dat uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat er sprake is van een gewapend conflict tussen de taliban en opstandige groeperingen in Afghanistan en van een zekere mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, Nangarhar zoals hoger toegelicht. Verzoeker bevindt zich dus in de tweede situatie zoals geïdentificeerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de procedure bij het CGVS zich niet heeft beroepen op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan of de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel wijst de Raad er op dat dit beginsel inhoudt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan

drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET